

Tyngde

Jens Blendstrup

¹ Lulu Andersen var et usædvanligt lykkeligt menneske. Hendes lykke kunne ikke måles eller vejes. Den kunne ikke strækkes ud. Hun var bare gennemglad. Det var også derfor, han faldt for hende på den cafe. Hun kom gennem cafeen med en glæde, der fuldstændigt ødelagde hans alvorlige avislæsning. ”Så kommer du gennem rummet og er så glad,” sagde han højt og

⁵ smækkede avisen vredt i bordet. Det faldt hun for. Hun kendte ingen mennesker som ham. Han inviterede hende i biografen. De så en film, der hed Smoke, som handlede om en række mennesker, der røg cigaretter og hilste på hinanden hele tiden. Som tak inviterede Lulu ham til fest hos nogle af sine veninder. Snart efter flyttede de sammen i hans lejlighed. Det var ved den lejlighed, han fortalte hende sit navn.

¹⁰ – Jeg hedder Nikolaj, sagde han med en alvor, som helt tog pippet fra hende. Det var ligesom det kom nede fra en dyb, dyb kalkmine fuld af andre alvorlige ting.

– Jeg hedder Lulu, men det har jeg vist sagt, sagde hun.

– Ja, hviskede han. – Du har fortalt mig, du hed Lulu. Men det må du gerne sige så tit du vil, for ved du hvad, du er et lykkeligt menneske, og det kan man høre i din stemme, og så længe det

¹⁵ ikke er alle, der er sådan, så er det et fint indslag i et ellers krævende liv, sagde han, og inviterede hende på sushirestaurant.

– Du skal bare vælge, sagde Nikolaj, og så hende ind i øjnene, så han næsten fik overbalance og faldt ind i dem. – Det er det, vi er her for. Et let måltid, som ikke fylder så meget som det, vi ellers går og fylder os med.

²⁰ Han havde en evne til at se hende mere og mere ind i øjnene, når han talte. Som om han talte sig ned i hende. Eller fik overbalance i snakken, ligesom. Han så på hende og sagde ting, der hele tiden fik hende til at smile.

Efter nogen tid flyttede de fra Nansensgade, hvor Nikolaj havde boet i mange år, til noget større lidt længere væk. Her var der plads og afhøvlet gulv og ikke særlig mange møbler. Nikolaj gik ikke ind for særlig mange møbler, sagde han og så hende ind i hendes øjne. ”Der skal

²⁵ helst være plads til de ting, der virkelig betyder noget, ellers bliver det let for ... let.”

Sommer fulgte forår og vinter fulgte også. Lulu gik på sygeplejeskole. Hun ville gerne være god ved andre.

– Er det ikke lidt stereotyp og gammeldags? sagde Nikolaj, som en tid havde arbejdet med

³⁰ en ph.d. i æstetik og moderne medier. – Var det ikke noget at blive noget mere kækt? Design er ikke bare kjoler.

Lulu lo. Nikolaj kunne være så skæg nogle gange. Det var også ved den lejlighed, hun rejste sig for at lave popkorn, og han holdt hende nede. Ikke meget, bare et klem. Og så et til.

Lulus forældre mindede om hende. Moren var så glad for at bage kager, og faren var så glad

³⁵ for at sige hej og klappe Nikolaj på skulderen. Han havde nogle fugle i et bur, som han holdt meget af at vise frem. Nikolajs forældre var mere som Nikolaj, lidt tilbagestrukne, med venligheden mere skjult i ting, som betød noget, som Nikolaj sagde, da han en aften så hende ind i hendes øjne under en råkvid lampe, de lige havde købt. På et tidspunkt skulle de til bryllup hos en af Nikolajs venner. Det var et flot bryllup, og til allersidst blev der danset.

⁴⁰ – Skulle vi ikke også tage at blive gift? spurgte Lulu, da de kørte hjem i taxi. Nikolaj så på hende. Og nikkede.

– Men Lulu, det kræver nok lidt mere, hvad skal man sige, omtanke.

– Jeg har da tænkt, sagde Lulu, – jeg ser blomster og os, der flygter fra det dumme selskab i en fart, for så at bolle oprejst på en scooter.

45 – Ha-ha, sagde Nikolaj, for han lo aldrig rigtigt. Han stavede ligesom latteren i stedet for at le. – Der er jo mere i det end som så, Lulu. Ikke at jeg ikke elsker dig. For det gør jeg, om jeg så må sige ... både med hjerte og smerte, men det ville jo kræve en ekstra indsats fra os begge to, særlig dig.

Lulu smilede.

50 – Det kunne du li ...

Nikolaj rystede på hovedet og tyssede på hendes mund.

– Nej ... Du skulle nok se at blive lidt, hvad hedder sådan noget, eftertænksom.

Lulu smilede igen.

– Jeg tænker da tit. Jeg tænker bare hurtigt.

55 – Joo, sagde Nikolaj og kyssede hende. – Men selv glæde har godt af den anden side nogle gange, ellers bliver det hele, hvad hedder det nu, for let?

– For let?

– Ja, eller ... for enkelt, fortsatte Nikolaj og så hende ind i øjnene, så godt han kunne i taxiens mørke. – Til at begynde med kunne du holde op med at hoppe sådan rundt. Sid lidt mere stille,

60 ikke?

De blev gift i Vedbæk kirke. Det var der, han var døbt. Nikolaj så strålende ud i kjole og hvidt. Lulu så også fin ud, men der var noget klumpedummet over hende. Kroppen var længere nede på gulvet, end den plejede. Hun havde ligesom fået sænket understellet lidt.

– Du er ikke gravid, vel? kvidrede hendes mor og klemte hende på vej ud.

65 – Nej, nej, kvidrede Lulu tilbage. – Det er bare noget Nikolaj har fundet på.

– Nååh?

– Jaa.

Nikolaj havde fundet på, at hun skulle giftes med to strygejern bundet fast til hofterne. For at opleve begivenheden mere intenst, som han sagde. Bryllupsnatten blev også fantastisk. Lulu 70 havde så mange nye indtryk af sin fætter Klaus, som hun hele tiden måtte fortælle, og Nikolaj, som lå ovenpå hende, stavede til latter og rullede af.

– Ja, det er nogle festlige folk, dem i din familie. Men Lulu? spurgte Nikolaj. – Tror du aldrig, de sætter sig ned og stiller spørgsmålstejn ved det hele?

– Jo. Lulu nikkede ivrigt. – Men hurtigt, ligesom mig. Ligesom pipfugle, der bare hopper og 75 hopper, mens de gør ting, der skal gøres, ikke?

– Ha-ha, skød Nikolaj ind og gik ud for at vaske sig efter samlejet, som havde været rimelig godt. – Måske skulle du tænke lidt mere, før du talte.

– Hvordan det? spurgte Lulu.

– Jo, sådan tælle til ti, før tingene bliver sagt.

80 – Jo, men ...

– Ah, ah, tæl til ti, Lulu.

– Ja, ja, lo Lulu. Og talte til ti og eksploderede i latter.

– Din dumme mand, mand. Tror du, jeg gør, hvad du siger?

Nikolaj stavede til ha, og svarede ja og faldt ind i hendes øjne med sine øjne. – Det gør jeg da.

85 De flyttede til Hvidovre. I et mindre hus. Det gør man jo. Hvis man har råd. Og det havde de, takket være Nikolajs uddannelse i æstetik og moderne medier. Han havde fået job som tegnese-riekonsulent. Han var en slags ekspert i Tintin og blev snart mellemlæder i Tintin.

– Det er skægt, du er ekspert i ham Kaptajn Haddock, der drikker hele tiden, og så ham den syge professor Tournesol, lo Lulu og gik over gulvet, så det knirkede.

90 – Der er jo mange andre detaljer end de to forstyrrede typer, når først man sætter sig ind i det, sagde Nikolaj, som netop var kommet hjem fra en messe i Belgien, hvor de havde diskuteret bredden på Tintins bukser i ”Flight 714 til Sydney”.

- Men tror du virkelig, der er et marked for det hos almindelige mennesker?
- Det kan du tro, de fleste i dag er meget godt uddannede og vil gerne vide mere om Tintin.

⁹⁵ Gå igen, Lulu.

- Jeg er da ikke død, lo Lulu.
  - Nej, gudskelov for det. Men gå lige forbi mig, jeg vil høre vægten af dig.
- Lulu gik forbi ham, så det jagede i gulvet.
- Hvor er du flot, når du er nedsænket, Lulu. Gør de ondt?

¹⁰⁰ Lulu rystede ivrigt på hovedet.

- Nej, men jeg tror nu ikke, jeg kan have dem på på arbejde. Det bliver let for tungt med syvkilosvægte fastgjort til ens arme. Tænk at skulle løfte et termometer med dem på.
- Det tror jeg godt, du kan, Lulu.
- Nej, det tror jeg altså ikke, svarede Lulu.

¹⁰⁵ – Ah, ha, tæl til ti.

Gulvet knirkede, og Lulu gik frem og tilbage, så det var en fryd.

Det blev nu snart en vane at gå med anden vægt end sin egen, som Nikolaj kaldte det. Det klædte hende at bruge lidt af sin lykke på at bære sig selv.

Om sommeren var de på besøg i Nikolajs forældres sommerhus ved Tuse Næs, en dejlig ¹¹⁰ næsten helårsbolig, hvor hans forældre havde tænkt sig at trække sig tilbage, når de gik på pension om fire år. Der opstod en vældig morsom situation, da Lulu var alene med Nikolajs far. Han ville gerne høre om hendes syn på muslimske kvinders tørklæder, men hun måtte jo ikke svare ham, før der var gået ti sekunder, så det blev nogle meget gamle svar, hun kom med nogle gange. Nikolajs far kunne nå at stille ti spørgsmål om det etiske i, at kvinder skulle gå ¹¹⁵ med tørklæder, før Lulu måtte svare på det allerførste. Men til sidst kunne Lulu simpelthen ikke holde sig tilbage. Hun greb hans arm og fortalte, at det var et af Nikolajs påfund, at hun skulle lære at tænke sig om.

– Nikolaj vil gerne ha', jeg tænker, før jeg svarer! Det er derfor, jeg ikke svarer dig med det samme. Jeg skal tælle til ti hver gang. Det er så skønt og skørt.

¹²⁰ Det smilede faren af, men han faldt ikke ind i hendes øjne med sine øjne som Nikolaj, og i modsætning til sin søn lo Nikolajs far rigtigt, selvom det var sådan lidt skrårkriftagtigt stift. Så Lulu tænkte, hun ikke ville vise ham de ellers skægge pontoner af bly, hun havde anbragt på maven. Men der var ingen tvivl om, at der var opstået en form for sympati mellem de to.

Om eftermiddagen gik de tur langs stranden. Nikolaj gik foran med sine forældre, fordybet i ¹²⁵ en samtale om religion kontra ikke religion. Lulu sakkede lige så stille agterud. Hun prøvede at holde trit, men hun var for tung til sandet. Og hun kunne ikke råbe, for som sagerne stod, måtte hun jo tænke sig om, før hun måtte råbe. Hun så sine fødder synke ned i det våde sand. Hun lavede nogle gigantiske spor i forhold til de andres. Ikke at hun var ked af det. Dertil var hun for glad. Men lykken var ved at blive lidt tung at bære. Heldigvis stoppede familien ved et ishus ¹³⁰ ikke langt væk, og Nikolaj kom løbende tilbage.

– Hvor ser du fin ud, skat. Det er næsten som at se den film, hvad hedder den nu, Broken Back Mountain, om de her bøsser der ikke må få hinanden på grund af samfundets mangel på accept. De rider på heste for ikke at føle sig tynget af dem, de er. På samme måde føler jeg mig langt mere knyttet til dig, nu hvor du må kæmpe for at tage dine skridt i livet.

¹³⁵ Lulu så træt på ham. For første gang kunne hun godt lade være med at smile. Nikolaj blev elleveld.

– Du er alvorlig, skat. Hvor er det godt.